

dig nøjagtig paa samme Tid, hvad enten der staar den ene eller den anden Dato i Lovforslaget, og jeg synes ikke, at der kan være nogen som helst Grund til at sætte en Dato, som man paa Forhaand kan være saa nogenlunde klar over ikke lader sig overholde. Jeg tror, at det er rigtigst at holde sig til, hvad der er foreslaaet i Lovforslaget, og jeg skal paa ny paa Justitsministerens Vegne anbefale at stemme mod Ændringsforslaget.

Jørgen Berthelsen: Den Kommission, her er Tale om, er jo sammensat af Mænd af alle politiske Partier, og i den Skrivelse, som er sendt fra Formanden, og som er trykt som Bilag til Lovforslaget, staar der, at det er et enstemmigt fremsat Ønske fra Kommissionen. Denne Oplysning er afgørende for mit Vedkommende med Hensyn til min Stilling, idet jeg gaar ud fra, at naar hele Kommissionen uanset Medlemmernes Partistandpunkter er bleven enig om, at den Forlængelse, som her er foreslaaet, er nødvendig, ser jeg mig ikke i Stand til at stemme for det foreliggende Ændringsforslag. Hvis der havde været nogen Meningsforskel i Kommissionen med Hensyn til Fristen for Arbejdets Fuldendelse, kunde der ikke i Skrivelsen være Tale om et enstemmigt Ønske fra Kommissionens Side. For øvrigt anser jeg det for en Selvfølge, at Kommissionen, hvis den kan fremskynde sit Arbejde, saaledes at den maaske endogsaa kan være færdig til den Tid, som nævnes i Ændringsforslaget, selvfølgelig vil gøre det. Jeg vil altsaa bøje mig for Kommissionens enstemmigt udtalte Ønske og stemme imod Ændringsforslaget.

Christiansen: Jeg vil blot henlede det ærede kongevalgte Medlems (Jørgen Berthelsen) Opmærksomhed paa, at vi i forrige Møde diskuterede den Omstændighed, at denne Enstemmighed var tilvejebragt uden Afstemning, altsaa kun ved Formandens Skøn, som gik ud paa, at der vistnok var overvejende Stemning derfor. Hvorvidt alle Kommissionens Medlemmer vare til Stede den Dag, skal jeg ikke kunne sige; en saadan Vedtagelse er i alt Fald sket ret upaaagtet af en Del af Kommissionens Medlemmer.

I Anledning af den højtærede Ministers Bemærkninger skal jeg kun sige, at jeg er ikke enig i den Formening, at en Kommission bliver lige tidlig færdig, uanset, om der i Kommissoriet er sat nogen Tidsfrist eller ej. Hvis det f. Eks. ikke var en given

Ting, at Finansloven hvert Aar skulde være færdig senest den 31. Marts, tror jeg ikke, at den vilde blive det. Hvis man ikke sætter en Tidsfrist, bliver man ikke færdig i rette Tid. Det er, som sagt, af Medlemmer af Kommissionen gjort gældende, at man i Løbet af 3 1/2 Aar meget godt kan komme til Ende med det foreliggende Arbejde, idet Arbejdet i de Underudvalg, som ere nedsatte, er vidt fremskredet; derfor synes jeg, at der ikke er Anledning til at forlænge Fristen. Selv om Rigsdagen maaske ikke absolut kan diktere en Kommission Dag og Time for Fuldendelsen af dens Arbejde, vil dog formentlig Følgen af en saadan Beslutning i et Forslag, som her er Tale om, være, at Kommissionen tager Hensyn dertil og anstrenger sig for at blive færdig, og naar Forholdet ydermere er det, at den Mand, som er sat i Spidsen for Kommissionen, kan faa den fornødne Tid til at tilrettelægge Arbejdet, skulde det være mærkeligt, om det ikke var muligt at fuldføre Arbejdet til det Tidspunkt, som jeg har tilladt mig at foreslaa fastsat. Det er jo rigtigt, som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) siger, at denne Udsættelse til 31. Marts 1913 i Virkeligheden betyder en Udsættelse til 1. Oktober 1913. Sagen har speciel Interesse for Rigsdagen, og da Rigsdagen ikke er samlet i Sommerhalvaaret, betyder den fastsatte Dato faktisk yderligere en Forlængelse med 1/2 Aar af den Tid, der vil hengaa, før Sagen kommer til Behandling i Rigsdagen. Jeg tillader mig derfor at fastholde mit Ændringsforslag.

Johansen: Det ærede Medlems Sammenstilling mellem Finansloven og Kommissionsarbejdet synes jeg ikke rigtig passer. Med Hensyn til Finansloven ved man, at man Aar efter Aar har noget bestemt at gaa efter, men Forholdet er et helt andet, naar der er Tale om et Arbejde i en Kommission, især paa et Omraade som det her omhandlede, hvor der skal tilvejebringes en Del Materiale, som ikke kan tilrettelægges i Forvejen. Som de Herrer, der have deltaget i Kommissionsarbejdet, meget vel vide, kan det mange Gange se ud, som om man er lige ved Maalet og færdig med Arbejdet, men saa dukker der en eller anden Ting op, som bervirker, at der maa iværksættes nye Undersøgelser, som forhale Arbejdet en Del. Ofte kan det være et unyttigt Arbejde, der bliver gjort, men det maa tages med af Hensyn til de forskellige Anskuelser, som ere repræsenterede i Kommissionen. Jeg kan